

Artık Yiyebiliriz

– ERHAN TIĞLI · 18 Nisan 2024



ARTIK YİYEBİLİRİZ!

Emin bey eve bir teneke peynirle geldi. Kapıcıya taşıttığı tenekeyi mutfağa koydurup karısına seslendi; “Hanım, gel bak ne aldım.”

Kadın “Neymiş o? Sen pek bir şey almazdın. Ne oldu, hangi dağda kurt öldü?” diye dudak bükerek kocasının yanına geldi. Tenekeyi görünce, “Ne bu?” diye sordu.

Adam gülererek; “Teneke peyniri aldım. Büroya biri getirmiş. Tattım baktım, beğendim. Sen de beğenirsen bir teneke daha alırsın. Fiyatı çok ucuz.” Dedi.

Kadın sevineceğine yüzünü buruşturdu.

“Gazetede okumadın galiba. Teneke peynirleri zehir saçıyormuş. Kaç kişi zehirlenmiş. Onun için böyle şeyleri bilmediğin yerlerden almamalı.”

Erkek kuşkuyla karısının yüzüne baktı:

“Adamın bende adresi var. Eğer öyleyse hesap sorarım” diye başını salladı.

Kadın küçümseyen bir bakışla, “Biz zehirlenip öldükten sonra kim soracak o hesabı?” diye sordu. “Hem, iş işten geçtikten sonra neye yarar hesap kitap?”

Adam düşündü, “Haklısın” diye içini çekti. “Zehirli olup olmadığını anlamaya çalışmalı. Test edilip onaylanmalı.”

Kadın alayla güldü:

“Nasıl olacak o?” diye konuştu. “Laboratuarda inceletmeye kalksan bir de oraya para vermen gerekir.

Hem sonuç da hemen belli olmaz. İşin yoksa bekle Allah bekle!”

Adam biraz daha düşündükten sonra; “Buldum!” diye bağırdı.

“Apartmanın bahçesi kediden köpekten geçilmiyor. Onlara veririz. Sonuç ertesi gün hemen belli olur. İçimiz rahat eder.”

Kadın öfkeyle, “Sen ne yapıyorsun, delirdin mi?” diye bağırdı. “Şimdi kediler köpekler insanlardan daha değerli. Zavallı hayvanları zehirlediler diye bütün hayvan severler üstümüze saldırırlar. Ondan sonra ayıkla bakalım pirincin taşını.”

“Biz vermeyiz, kapıcıya verdiririz.”

“O daha tehlikeli ya. Adam, ben emir kuluyum. Ver dedi, verdim der, işin içinden sıyrılır. Biz mahkeme kapılarında sürünürüz.”

Adam sevinçle ellerini çırpı, “Kapıcının kendisine veririz o zaman. Yüzüme öyle bakma. Onların mideleri sağlam olur. Bir şey olursa özür diler, böyle olduğunu nereden bileyim? Tenekeyi taşıyiverdiğin için seni ödüllendireyim dedim, derim. Tehlikeli bir durumla karşılaşarsak midesini yıkatır, kustururuz.”

Karısı onu onayladı, “Bak o olur” dedi. “Ben de geçen yıl aldığım zeytinden hoşlanmamış, kuşkulanmıştım da kapıcı seve beğene yedi, teşekkür etti.”

Tenekeyi açtılar, büyük bir parça keserek kapıcıya verdiler.

Adam da her ihtimale karşı bürodaki hizmetliye de tattırmak için bir parça peynir daha kesip paket yaptı, iş yerine götürdü.

Ertesi günü ipe çektiler.

Erkek işe gitmişti. Kadın kapıcıyı çağırdı, “Ne oldu, nasılsın, bir şeyin yok ya?” diye sordu. Kapıcı, hanımın halini hatırını sormasına sevindi:

Yüz bulup astar istercesine kadının yüzüne baktı, “İyiyim hanımım. Siz nasılsınız?” diye sordu. Kadın iyiyim der gibi başını salladı, “Dün verdiğimiz peyniri yediniz mi, nasıl buldunuz? Beğenmişsinizdir inşallah!” diye konuştu.

“Beğenmek de söz mü? Bayıldık. Çoluk çocuk yedik.”

“Bir şey olmadınız değil mi?”

“Ne olalım?” diye sordu kapıcı, “Memnun olduk tabi.”

Kadın, kapıcıyı savdıktan sonra hemen kocasına telefon etti:

“Merak etme. Kapıcı ailesine bir şey olmamış. Artık hiç kuşkulanmadan yiyebiliriz” dedi. Kocasını, “Burada da merak edilecek bir şey yok. Hizmetlimiz de yedi, ona da bir şey olmadı. İstersen bir teneke daha alayım o peynirden” diyerek karısının yüreğine su serpti.

Erhan Tıglı